

ע"פ 32046/06/19 - מוסייב שמעון נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 32046-06-19 מוסייב שמעון נ' מדינת ישראל

תיק חיצוני: 90503167505

בפני כבוד השופט מאזן דאוד

המערער מוסייב שמעון

נגד

המשיבה מדינת ישראל

פסק דין

1. לפני ערעור על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בעכו (כב' השופט יעקב בכר), מיום 14/6/19 בתת"ע 6006-11-14, בגדרה דחה את בקשת המערער לביטול פסק דין שניתן בהעדר התייצבות מטעמו ביום 12/1/15.

2. על פי עובדות כתב האישום, **ביום 11/5/14** נהג המערער בדרך עירונית המסומנת בתמרור 426 במהירות 111 קמ"ש - מהירות העולה על המהירות המותרת של 70 קמ"ש הרשומה בתמרור, בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961.

3. לטענת המערער, פנה למשרד הרישוי על מנת לחדש את רישיון הנהיגה והופתע לגלות כי עומדת לחובתו פסילה בת חודשיים, שהוטלה עליו במסגרת גזר הדין בתיק מושא הערעור או אז הגיש המערער בקשה לביטול פסק הדין שניתן בהעדר ובית המשפט דחה את הבקשה.

4. לטענת המערער, אישור המסירה אשר צורף ע"י המשיבה לפסק הדין מתייחס לזימונו של אדם אחר בגין אותו דו"ח והמתייחסת לזימון לדין ביום 27/10/14. זאת ועוד בתיק בית משפט קמא קיימים שני אישורי מסירה בגין אותו דו"ח, כאשר אחד מהם עם מועד זימון ליום 12/1/15 המופנה אל המערער, ואשר חזרו עם הערה - **עזב**.

5. המערער טען כי טעה בית משפט קמא עת קבע שהמערער זומן כדין והסתמך על אישורי המסירה הקיימים בתיק, שעה שאחד מאישורי המסירה מתייחס לאדם אחר ואישורי המסירה הנוספים הקיימים בתיק, נפלו בהם פגמים המלמדים על כך שמדובר באישורי מסירה שאינם כדין. כך למשל, טען המערער כי אישור מסירה שסומן על ידי כאישור מסירה מס' 2 בערעור, לא מסומן בו כל דבר ביחס לתוצאות ניסיון המסירה או שם המוסר או תאריך ניסיון המסירה ואף לא חתימתו של מוסר דבר הדואר. באשר

לאישור המסירה שסומן על ידו מס' 3, לא מפורטים בו פרטי מוסר דבר הדואר או חתימת מוסר דבר הדואר וצוין באופן כללי שהמערער עזב את מקום המגורים.

6. באשר לעילת עיוות הדין, טען המערער כי מדובר בדו"ח המבוסס על צילום מאמצעי אכיפה א' 3, שאמינותו מוטלת בספק, נוכח פסקי דין שניתנו על ידי בית משפט לתעבורה באשר לאמינות מערכת האכיפה א' 3.

7. בית משפט קמא דחה את הבקשה וצוין כי המערער זומן כדין ואף הוסיף כי הבקשה הוגשה בשיהוי ניכר ואין עילה לפתוח את ההליך מחדש.

8. המערער לא רווה נחת מהחלטת בית משפט קמא והגיש את הערעור שבפניי.

9. סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי קובע כי קיימות שתי עילות, בהתקיים אחת מהן רשאי בית המשפט לבטל את פסק הדין שניתן בהעדר הנאשם. העילה האחת היא, "שהייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו", העילה השנייה היא, "שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין".

10. **באשר לעילה של העיוות דין**; נקבע ברע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נגד סאלם**, בפסקאות 34-35 (ניתן ביום 25/3/18), (להלן "עניין סאלם"), טענה מסוג זה צריכה להיות מלווה בתשתית ראייתית בעלת משקל המצביעה על פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה. מלבד הטענות הכלליות בדבר אמינות מערכת אכיפה א' 3, לא נטען דבר על ידי המערער במסגרת בקשתו, המלמדת על קיומה של תשתית עובדתית שתביא לשינוי התוצאה. הדברים שנאמרו באופן כללי אודות אמינות מערכת האכיפה א' 3, אין בה, כשלעצמה, כדי ליצור עילה של עיוות דין נוכח העובדה כי הקביעה באשר לאמצעי אכיפה א' 3, נבעה מכשל ראייתי מטעם המדינה, שלא הוכיחה, בנסיבות אותו תיק את אמינות המצלמה.

11. יש לזכור כי, חברי השופט בולוס, ואנכי, התייחסנו לטענת עיוות הדין ביחס לאמצעי אכיפה א' 3 וזאת בתיק עפ"ת 51857-11-18 **חמדאן נגד מדינת ישראל** (6/12/18) ועפ"ת 39538-02-19, על פיהם נקבע שאין די בטענה כללית וגורפת לפיה, אמצעי האכיפה א' 3 מוטל בספק כדי להצמיח טענה של עיוות דין.

12. ביום 17/6/19 (ממש לאחרונה) התייחס בית המשפט העליון בע"פ 2983/19 **סאלח פחמאוי**

נ גד מדינת ישראל, לטענה זו של אמינות מערכת האכיפה א' 3 כטענה שמבססת עילת עיוות הדין וקבע, תוך שהוא מפנה בהסכמה לפסיקת בתי המשפט המחוזיים, לאשר נקבע בפסקי דין אלה באומרו:

"....ואולם בתי המשפט המחוזיים כבר הבהירו במספר פסקי דין בהם דחו ערעורים על דחיית בקשות להארכת מועד, כי פסק הדין בענין בדראן לא פסל את מצלמות א-3, ומכל מקום פסק דין זה אינו בגדר תקדים מחייב ואף לא הלכה מנחה (עפ"ת (חיפה) 51857-11-18 חמדאן נ' מדינת ישראל (3.12.2018); עפ"ת (י-ם) 7334-12-18 בן דוד נ' מדינת ישראל (26.12.2018); עפ"ת (י-ם) 46562-12-18 אטיאס נ' מדינת ישראל (14.3.2019)).

על כן אין במקרנו עילה של עיוות דין המצדיקה את ביטול פסק הדין.

13. באשר לעילה של אי זימון כדין, הצטברות הנסיבות המיוחדות של תיק זה, מובילות למסקנה, שאין מקום, גם בעילה הנוספת של **"סיבה מוצדקת לאי התייצבות"**, להיעתר למבוקש ולהורות על ביטול פסק הדין.

לאחר שעינתי באישורי המסירה, והשתלשלות האירועים שהובילו להסבת כתב האישום מהבעלים של המונית אל המערער, ובשים לב לשיהוי הרב מאז ועד היום, מחייבים, כולם יחד או כל אחד בנפרד את המסקנה שאין מקום להורות על ביטול פסק הדין.

14. בעבירות תעבורה, בהתאם לסעיף 44א' לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ט-1994 קיימת חזקת מסירה, אותה, לטעמי, לא השכיל המערער להפריך. המערער הגיש בקשה להסבת הדו"ח, שעה שידע שמדובר בהזמנה למשפט, שמתייחסת להזמנת מר מוסא כרם למועד 27/10/14 ועם זאת, בחר להתעלם ממועד זה, למרות ידיעתו הוודאית שמתקיימת הזמנה לדיון למועד הנ"ל לבעלים של המונית, או נמנע מלבחון מה עלה בגורל הבקשה להסבת הדו"ח.

15. הזימון נשלח לכתובתו כפי שזו קיימת במועד הרלבנטי במשרד הפנים, הכולל תעודת זהות ואשר חזר עם הערה "עזב", המערער לא הצביע על כל נימוק של ממש המלמד כי אישור מסירה זה דבק בו רבב, ושיבתו בחיבוק ידיים משך 5 שנים, מאז ביצוע העבירה או ממועד מתן פסק הדין, כשאין בפיו כל הסבר לשיהוי הניכר מאז מתן פסק הדין ועד היום.

16. לא שוכנעתי בטיעוני המערער ביחס לתקינות אישור המסירה, שכן, חרף ידיעתו של המערער על הזימון לדיון המקורי, אישורי המסירה הנוספים נשלחו לכתובתו של המערער ואשר חזר עם הערה - עזב, לרבות אישור המסירה המעיד כי גזר הדין נשלח אליו גם לאותה כתובת וגם הוא חזר עם הערה "עזב".

17. אוסיף מעבר לדרוש, שהמערער לא טרח לבסס לפני בית משפט קמא כל תשתית עובדתית שעל יסודה ניתן לקיים את הדיון, שעה שלא צירף תצהיר ערוך כדין התומך בבקשתו ומהווה את העובדות שבבסיס הבקשה. ראו רע"פ 9142/01 אלטליא נגד מדינת ישראל פד"י נ"ז 6 (793).

18. בהעדר כל פגם שדבק בהחלטת בית משפט קמא, אני מורה על דחיית הערעור.

ניתן היום, ט"ז סיוון תשע"ט, 19 יוני 2019, בהעדר הצדדים.